



REPUBLIKA HRVATSKA  
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU  
Zagreb, Amruševa 2/II.

Poslovni broj: 21. Povrv-1790/20-17

## U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

### P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja INTEGRALNI MARKETING I KOMUNIKACIJE d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 269F, OIB: 14364100048, kojeg zastupa Sanja Neveščanin Mateša, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Mateša & Kapitan d.o.o., Zagreb, Republike Austrije 1, protiv tuženika REFLEX ZAGREB d.o.o., Zagreb, Petrovaradinska 5 – 5A, OIB: 40903703652, kojeg zastupa Pane Handžiski, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Jelić, Vuković & Handžiski j.t.d., Zagreb, Domagojeva 4, radi isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 7. srpnja 2021., u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnika tuženika, dana 17. rujna 2021.

### p r e s u d i o j e

I. Ukida se u cijelosti platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Javnog bilježnika Marine Babić, Zagreb, Turinina 5, poslovni broj Ovr-57/16 od 31. ožujka 2016.

II. Utvrđuje se da je osnovana tražbina tužitelja II. višeg isplatnog reda, osporena u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom kod Trgovačkog suda u Zagrebu, pod poslovnim brojem St-20/19, u iznosu od 77.256,73 kn.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 6.565,00 kn, u roku od 8 dana.

IV. Odbacuje se tužba u pogledu zahtjeva tužitelja za naknadu troškova ovršnog postupka u iznosu od 3.750,56 kn i zahtjeva tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 kn, kao nedopuštena.

V. Odbija se u cijelosti zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka kao neosnovan.

## Obrazloženje

1. Predmetni postupak vodi se povodom prigovora tuženika protiv rješenja o ovrsi Javnog bilježnika Marine Babić, Zagreb, Turinina 5, poslovni broj Ovr-57/16 od 31. ožujka 2016., nakon kojeg je predmetno rješenje o ovrsi stavljeno izvan snage u dijelu kojim je određena ovrha te su ukinute sve provedene radnje, a određeno je da će se postupak nastaviti kao povodom prigovora protiv platnog naloga, nakon čega se ovršni prijedlog tužiteljice smatra tužbom, a prigovor tuženika odgovorom na tužbu.

2. Tuženik u prigovoru navodi da se utuženo potraživanje temelji na ugovoru o pružanju usluga u odnosima s javnosti koje da tuženiku nisu nikada pružene, slijedom čega da smatra utuženo potraživanje u cijelosti neosnovanim.

3. U očitovanju na prigovor tužitelj navodi da se potraživanje temelji na Ugovoru o pružanju usluga u odnosima s javnostima kojeg su stranke sklopile 11. rujna 2013. na razdoblje od 15. rujna 2013. do 15. rujna 2014., a nakon isteka tog roka da je isti automatski produljen za još jednu godinu, nakon čega da su stranke sklopile aneks ugovora kojim su isti produljile za razdoblje od 15. rujna 2015. do 15. rujna 2016. Navedenim ugovorom da mu se je tuženik obvezao plaćati mjesečnu naknadu u paušalnom fiksnom iznosu od 9.450,00 kn uvećano za PDV, bez obzira na način i dinamiku pružanja ugovorenih usluga. Ističe da je temeljem tog ugovora tuženiku uredno pružio sve ugovorene usluge, da na iste tuženik nije imao prigovora, da je sve račune koji su mu izdani prije ovih koji su utuženi uredno platio, a da niti na utužene račune nije izjavio nikakav prigovor. Navodi da je tuženik e-mailom od 2. veljače 2016. zatražio sklapanje sporazuma o raskidu predmetnog ugovora s danom 1. siječnja 2016., na što da tužitelj nije pristao, nakon čega da je tuženik 23. ožujka 2016. vratio sve neplaćene račune tužitelje iz kojeg postupanja da je bilo očigledno da tuženik neće ispuniti svoje ugovorne obveze, slijedom čega da je tužitelj dopisom od 24. ožujka 2016. "otkazao" predmetni ugovor, sukladno odredbi čl. 17. st. 3. istog.

4. Tuženik je tvrdio da mu tužitelj nije nikada pružio niti jednu od ugovorenih usluga iz odredbe čl. 4. Ugovora o pružanju usluga u odnosima s javnostima, slijedom čega da tužitelj nema pravo na naplatu ugovorene usluge, sukladno odredbi čl. 358. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., dalje u tekstu: ZOO) koja uređuje pravilo o istodobnom ispunjenju ugovornih obveza. Izvještaji o pruženim uslugama koje je tužitelj dostavio da se ne mogu odnositi na usluge koje su navodno pružene tuženiku, jer se u nekima od njih spominje pripremanje govora za predsjednika uprave Antona Kovačeva prilikom dana HBOR-a, koji da nikada nije bio predsjednik uprave tuženik, niti su njegovi predstavnici sudjelovali na takvoj svečanosti, a niti je tužitelj dostavio dokaze o pružanju drugih usluga koje se spominju u tim izvještajima, kao što su dnevni pregled objava u medijima, odgovori medijima na upite, korekcija i prijedlog novogodišnje čestitke. Osim toga, da odredba čl. 17. st. 3. Ugovora predviđa mogućnost jednostranog raskida ugovora u slučaju da druga strana ne ispunjava svoje ugovorne obveze, a kako je tuženik pozvao tužitelja na ispunjenje njegovih obveza dopisima od 2. veljače 2016. i 23. ožujka 2016., po kojim tužitelj nije postupio, to da je tuženik po proteku roka jednostrano raskinuo predmetni ugovor.

5. U međuvremenu je nad tuženikom, rješenjem ovog suda, St-20/19 od 26. veljače 2019., otvoren stečajni postupak, slijedom čega je postupak prekinut po samom zakonu, a tužitelj je tražbinu koja je predmet ovog postupka u iznosu od 77.256,73 kn (59.044,50 kn po osnovi glavnice i 18.212,23 kn po osnovi zateznih kamata) prijavio u navedenom stečajnom postupku te je ista u cijelosti osporena, a tužitelj je rješenjem od 20. svibnja 2019., koje je objavljeno na e-oglasnoj ploči istog dana, upućen na predlaganje nastavka predmetne parnice u roku od 8 dana od pravomoćnosti navedenog rješenja.

6. S obzirom da je navedeno rješenje postalo pravomoćno 7. lipnja 2019., a tužitelj je predložio nastavak predmetne parnice još podneskom od 29. svibnja 2019., to je prijedlog za nastavak postupka pravovremen.

7. Tužitelj je podneskom od 27. kolovoza 2021. preinačio tužbu sukladno odredbi čl. 270. Stečajnog zakona (Narodne novine, broj: 71/2015., 104/2017., dalje u tekstu: SZ), budući da u predmetnoj parnici predmet spora može biti isključivo utvrđenje osnovanosti osporene tražbine, u onoj osnovi, iznosu i isplatnom redu, kako je ista prijavljena u stečajnom postupku.

8. Stečajna upraviteljica tuženika smatrala je da tužbu u ovom predmetu valja odbaciti jer tužitelj uz prijavu tražbine u stečajnom postupku nije dostavio račune koji su utuženi u ovoj parnici, već isključivo Ugovor o pružanju usluga u odnosima s javnostima te Aneks istomu i knjigovodstvenu karticu, temeljem kojih isprava da tražbina nije mogla biti priznata, a da se tužitelju ne može dozvoliti da utuženu tražbinu dokazuje bilo kojim drugim ispravama osim onim koje je dostavio u stečajnom postupku.

9. Tužitelj navodi da ga tuženik nije nikada pozvao da u određenom roku ispuni ugovorne obveze koje navodno nije ispunjavao, slijedom čega da nije imao pravo na jednostrani raskid ugovora, sukladno odredbi čl. 17. Ugovora o pružanju usluga u odnosima s javnostima, da je tuženik u drugom postupku kojeg tužitelj vodi protiv njega pred ovim sudom, pod poslovnim brojem P-1778/16, radi naknade štete nastale povredom predmetnog ugovora za drugo ugovorno razdoblje, izričito izjavio da se ne smatra vezanim predmetnim ugovorom od 23. travnja 2016, iz čega se zaključuje da se do tog datuma smatrao vezanim predmetnim ugovorom, koje razdoblje da obuhvaća utuženo razdoblje pa je tuženik dužan platiti govoreni mjesečni paušalni iznos naknade. Navodi da je u izvještajima o pruženim uslugama tuženiku uslijed očite omaške u pisanju navedeno da je tuženik sastavljao govor Antonu Kovačevu.

10. Tijekom dokaznog postupka pročitani su izvadak iz poslovnih knjiga tužitelja od 23. ožujka 2016. (list 6. spisa), Ugovor o pružanju usluga u odnosima s javnostima sklopljen 11. rujna 2013. između tužitelja kao pružatelja usluga i tuženika kao korisnika usluga (list 32. – 38. spisa, dalje u tekstu: Ugovor o pružanju usluga), Aneks Ugovoru o pružanju usluga u odnosima s javnostima sklopljen 15. rujna 2015. (list 39. spisa, dalje u tekstu: Aneks Ugovoru o pružanju usluga), ispis e-maila od 5. veljače 2016. (list 40. – 41. spisa), dopis tužitelja od 9. veljače 2016. (list 42. spisa), dopis tuženika od 23. ožujka 2016. (list 43. spisa), izjava o "otkazu" ugovora od 24. ožujka 2016. (list 44. – 45. spisa), ispis prezentacije tužitelja za tuženika (list 46. – 124. spisa), izvješća o aktivnostima tužiteljeve agencije poduzetima temeljem

Ugovora o pružanju usluga za tuženika (list 125. – 132. spisa), rješenje ovog suda o otvaranju stečajnog postupka nad tuženikom, St-20/19-14 od 26. veljače 2019. (list 142. – 146. spisa), rješenje o utvrđenim i osporenim tražbinama od 20. svibnja 2019. (list 156. – 161. spisa), utuženi računi tužitelja (list 209. – 213. spisa) te su saslušani svjedok Tomislav Gojčeta (list 221. spisa) i zastupnik po zakonu tuženika Ivica Mamić (list 221. – 222. spisa).

11. Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., dalje u tekstu: ZPP), sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan u pogledu glavne stvari.

12. Predmet spora jest naplata naknade za pružene usluge vezano za odnose tuženika s javnošću temeljem Ugovora o pružanju usluga u razdoblju od 15. rujna 2015. do 15. veljače 2016.

13. Među strankama je nesporno da su sklopile predmetni ugovor.

14. Sporno je da li je u utuženom razdoblju tužitelj pružao tuženiku ugovorene usluge, a posljedično i ima li pravo potraživati naplatu ugovorene naknade za iste.

15. Ugovorom o pružanju usluga ugovoreno je pružanje usluga izrade i provedbe komunikacijske strategije za tuženika, a što je uključivalo izgradnju i uspostavu potrebnog komunikacijskog modela odnosa s medijima – tisak, televizija, radio, web portali i novinske agencije te društvene mreže, izgradnju i uspostavu potrebnih komunikacijskih modela s općom i stručnom javnošću i interesnim skupinama, izradu i redovito ažuriranje medijske liste – adreme za sektor (tisak, televizija, radio, web portali i novinske agencije), unapređenje percepcije i pozicioniranje tuženika i njegovih vodećih osoba (otvaranje potrebnog prostora u medijima, kontinuirano proširivanje suradnje s medijima, plasiranje vijesti u medije, redovito izvještavanje novinara uz otvaranje dodatnog prostora), reputacijski management i izradu redovnih PR izvještaja (čl. 4. Ugovora o pružanju usluga).

16. Prema odredbi čl. 5. st. 1. i 2. Ugovora o pružanju usluga, tuženik je bio ovlašten dati tuženiku pravovremene usmene i pisane upute o načinu obavljanja navedenih usluga, a u nedostatku istih, tužitelj je bio dužan iste samostalno pružati sukladno pravilima struke.

17. Tuženik se je obvezao tužitelju plaćati mjesečnu paušalnu naknadu u iznosu od 9.450,00 kn uvećano za PDV, do 30. dana u mjesecu za prethodni mjesec, prema procijenjenom opsegu posla za ugovoreno razdoblje, slijedom čega da način i dinamika pružanja ugovorenih usluga neće utjecati na visinu ugovorene mjesečne naknade koja da je fiksna i nepromjenjiva (čl. 6. Ugovora o pružanju usluga).

18. Predmetni ugovor sklopljen je na određeno vrijeme, od 15. rujna 2013. do 15. rujna 2014., uz mogućnost automatskog produljenja za još jednu godinu, ako ga niti jedna ugovorna strana pisano ne otkáže najkasnije 60 dana prije njegova isteka (čl. 12. Ugovora o pružanju usluga).

19. Predmetnim ugovorom uređena je mogućnost jednostranog raskida u slučaju neispunjenja ugovornih obveza uz prethodno pozivanje ugovorne strane na ispunjenje ugovora u roku od 30 dana, koje pravo bi ugovorne strane imale i prema odredbama ZOO-a, ali je ugovoreno da u slučaju neispunjenja tuženikovih ugovornih obveza koji se tiču plaćanja ugovorene mjesečne paušalne naknade i troškova tužitelja, tužitelj ima pravo "otkazati" ugovor bez obrazloženja i otkaznog roka, u kojem slučaju se ugovor smatra otkazanim danom predaje izjave o otkazu poštanskom uredu (čl. 17. st. 1., 2. i 3. Ugovora o pružanju usluga).

20. I u tom slučaju radi se o institutu jednostranog raskida ugovora zbog neispunjenja, u smislu odredbe čl. 360. ZOO-a, a ne o otkazu ugovora, u smislu odredbe čl. 212. ZOO-a, ali je u ovom slučaju odstupljeno od dispozitivne odredbe ZOO-a prema kojoj je ugovornoj strani koja nije ispunila ugovor najprije potrebno ostaviti dodatni primjereni rok za ispunjenje ugovorne obveze te ju upozoriti da će se bezuspješnim protekom tog roka ugovor smatrati raskinutim po samom zakonu, budući da je tužitelju, u slučaju neispunjenja tuženikove ugovorne obveze plaćanja ugovorene naknade, dana mogućnost jednostranog raskida ugovora bez upozorenja i davanja dodatnog roka za ispunjenje, koja mogućnost nije dana i tuženiku u slučaju neispunjenja ugovora od strane tužitelja.

21. Aneksom Ugovoru o pružanju usluga od 15. rujna 2015. parnične stranke s produljile predmetni ugovor, koji je prethodno automatski produljen za razdoblje do 15. rujna 2015., za naredno razdoblje do 14. rujna 2016.

22. Putem e-maila od 5. veljače 2016., kojeg je punomoćnik tuženika uputio tužitelju, tuženik je predložio da se s danom 1. siječnja 2016., dakle, retroaktivno, sklopi sporazum o raskidu Ugovora o pružanju usluga.

23. Dopisom od 9. veljače 2016. tuženik je, po svom punomoćniku, odbio navedeni prijedlog tuženika.

24. Uz dopis od 23. ožujka 2016. tuženik vraća tužitelju račune koji su izdani u 2016. (račune 1/1/1 od 15. siječnja 2016., 28/1/1 od 17. veljače 2016. i 49/1/1 od 15. ožujka 2016.), a koji su utuženi u ovom postupku, uz obrazloženje da u 2016. nije koristio tužiteljeve usluge, dok je za račune iz 2015. izjavio da će iste platiti nakon što mu se dostave PR izvještaji za razdoblje od 11. rujna 2013. pa na dalje.

25. Pisanom izjavom od 24. ožujka 2016., koja je poslana tuženiku preporučeno putem pošte 25. ožujka 2016., a tuženik ju je u istom mjesecu i zaprimio, tužitelj je izjavio da "otkazuje" ugovor sukladno odredbi čl. 17. st. 3. Ugovora o pružanju usluga.

26. S obzirom da tuženik nije ničime dokazao da je tužitelja pozvao na ispunjenje njegovih ugovornih obveza u roku od 30 dana, niti je dokazao da bi po proteku tog roka jednostrano raskinuo ugovor, sukladno odredbi čl. 17. st. 1. i 2. Ugovora o pružanju usluga, to ugovor nije raskinut od strane tuženika, kao što on to tvrdi, sve i da tužitelj nije ispunjavao svoje ugovorne obveze, već je očigledno raskinut od strane tužitelja zbog neplaćanja ugovorene mjesečne naknade od strane tuženika, sukladno odredbi čl. 17. st. 3. Ugovora o pružanju usluga.

27. Međutim, iako je ugovoreno da način i dinamika pružanja ugovorenih PR usluga neće utjecati na visinu ugovorene mjesečne naknade, budući da je ista određena u paušalnom iznosu prema procijenjenom opsegu posla u ugovorenim razdobljima, to ne znači da tužitelj može potraživati plaćanje naknade ako u utuženom razdoblju nije uopće pružio tuženiku ugovorene usluge, a mogao je.

28. Odredbom čl. 358. st. 1. ZOO-a određeno je da u dvostranoobveznim ugovorima nijedna strana nije dužna ispuniti svoju obvezu ako druga strana ne ispuni ili nije spremna istodobno ispuniti svoju obvezu, osim ako je što drugo ugovoreno ili zakonom određeno ili ako što drugo proistječe iz naravi posla

29. Stoga to što su stranke ugovorile da opseg pruženih usluga neće utjecati na visinu mjesečne naknade ne znači da je tužitelj bio oslobođen od obveze pružanja ugovorenih usluga, niti da ima pravo pravo naplatiti naknadu bez obzira na to je li iste pružio ili nije.

30. S obzirom da tuženik ne tvrdi da je u utuženom razdoblju dao tužitelju konkretne upute u pogledu načina pružanja ugovorenih PR usluga, tužitelj je iste bio dužan pružati savjesno i prema pravilima struke.

31. Pogrešno tuženik smatra da se u parnici osnovanost tražbine osporene u stečaju ne može dokazivati niti jednim drugim dokaznim sredstvom izuzev ispravama koje su dostavljene uz prijavu osporene tražbine, s obzirom da takvo procesno ograničenje niti je izričito propisano, niti proizlazi iz odredaba ZPP-a i SZ-a.

32. U svrhu utvrđenja da li je tužitelj pružio u utuženom razdoblju tuženiku ugovorene PR usluga sud je odredio izvođenje dokaza saslušanjem tadašnjeg zastupnika po zakonu tuženika Marina Validžića, koji se u Ugovoru o pružanju usluga navodi kao kontakt osoba tuženika, saslušanjem zastupnika po zakonu tužitelja Ivice Mamića i saslušanjem kao svjedoka Tomislava Gojčeta, po prijedlogu tuženika, iako je isti postao zastupnik po zakonu tuženika tek nakon utuženog razdoblja.

33. Svjedok Tomislav Gojčeta, budući da je zastupnikom po zakonu tuženika postao tek nakon utuženog razdoblja, 29. ožujka 2016., nije imao nikakvih saznanja o predmetnom ugovoru niti o tome je li isti ispunjavan od strane tužitelja u razdoblju od rujna 2015. do veljače 2016.

34. Svjedok Marin Validžić, koji je bio zastupnik po zakonu tuženika u utuženom razdoblju, se je oglušio na dva poziva suda koja su mu uredno dostavljena radi njegova saslušanja, bez ikakvog opravdanja, slijedom čega je sud odredio njegovo prisilno dovođenje po policijskim službenicima, međutim, isti ga nisu zatekli na adresi njegova prebivališta na dan ročišta, slijedom čega navedena osoba nije mogla biti saslušana kao svjedok u ovom postupku pa je sud odustao od izvođenja tog dokaza.

35. Iz iskaza zastupnika po zakonu tužitelja Ivice Mamića proizlazi da je on osobno bio uključen u ispunjavanje predmetnog Ugovora o pružanju usluga, da je tuženik angažirao tužitelja zato jer se je tuženik bavio energetske obnavljanjem zgrada i htio je pobijediti na javnom natječaju za obnovu zgrade ministarstva nadležnog za promet, u koju svrhu je tužitelj dobio zadatak da tuženika pozicionira u

javnosti kao kvalitetnog izvođača, koji ima potrebno znanje, iskustvo i infrastrukturu za obavljanje tog i sličnih poslova, što da je tužitelj i uspio učiniti, jer je tuženik pobijedio na tom javnom natječaju. Nakon toga da je tužitelj za tuženika organizirao konferenciju za novinare na kojoj je bio predstavljen taj projekt i organizirano je javno potpisivanje ugovora s ministrom pomorstva. Pojasnio je da je posao tužitelja bio i da odgovara na upite medija te da daje tuženiku određene sugestije u pogledu poboljšanja viđenja javnosti po pitanju njegova poslovanja. Upravo zahvaljujući angažmanu tužitelja da je tadašnji zastupnik po zakonu tuženika, Marin Validžić, dobio nekoliko intervjua u vodećim hrvatskim medijima. Navodi da ugovor kojeg je tuženik sklopio s ministarstvom nadležnim za pomorstvo u pogledu energetske obnove zgrade nije realiziran, što je po njemu vjerojatno i bio razlog otkaza ugovora Marinu Validžiću, ali da je i nakon toga tadašnjem prokuristu tuženika Krempļu davao sugestije u pogledu načina nastupa u medijima raskida navedenog ugovora s ministarstvom prometa, odgovarao je na upite medija, formirao je dopise prema bankama i agencijama kako bi tuženiku dogovorili sastanke za realizaciju kredita i drugog financiranja. Naveo je da nitko od strane tuženika nije nikada prigovorio tužitelju u pogledu kvalitete i kvantitete ugovorenih i pruženih usluga.

36. Opis poduzetih PR aktivnosti tužitelja koje je dao njegov zastupnik po zakonu Ivica Mamić odgovara aktivnostima koje se navode u dostavljenim PR izvještajima za utuženo razdoblje (dnevni pregled objava u medijima, "brifiranje predsjednika uprave" i savjetovanje u komunikaciji i medijskim istupima, odgovori medijima na upite, unapređenje odnosa s medijima, sastanak u HAMAG-u, sastanak u VABA banci, Varaždin vezano za prolongat kredita i trening javnog nastupa).

37. Sud zaključuje da je u utuženom razdoblju tužitelj pružao tuženiku ugovorene usluge u odnosima s javnošću, iako su iste u 2016. bile manjeg intenziteta nego u prethodnom razdoblju, s obzirom da tuženik nije realizirao ugovor o energetskej obnovi zgrade ministarstva nadležnog za promet, radi čijeg je sklapanja tužitelj prvenstveno angažiran, međutim, opseg pruženih usluga prema izričitoj volji ugovornih strana nije utjecao na visinu ugovorene mjesečne naknade.

38. Stoga je osnovano tužiteljevo potraživanje ugovorene naknade za razdoblje od 16. rujna 2015. do 15. listopada 2015. u iznosu od 11.794,50 kn (dio računa je vjerojatno plaćen) i za razdoblje od 16. listopada 2015. do 15. studenog 2015., od 16. studenog 2015. do 15. prosinca 2015., od 16. prosinca 2015. do 15. siječnja 2016. te od 16. siječnja 2016. do 15. veljače 2016. u iznosima od po 9.450,00 kn uvećano za PDV (2.362,50 kn), dakle, po 11.812,50 kn, što ukupno čini 59.044,50 kn po osnovi glavnice.

39. Tužitelju na navedene iznose pripadaju zatezne kamate od prvog dana nakon njihova dospjeća do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, 26. veljače 2019. (s obzirom da tražbina stečajnih vjerovnika po osnovi zateznih kamata za razdoblje od otvaranja stečajnog postupka pa do dana kada je stečajni sudac pozvao stečajne vjerovnike da prijave tražbine nižih isplatnih redova, spada u tražbine nižih isplatnih redova koje se namiruju samo ako se u potpunosti namire sve tražbine viših isplatnih redova – čl. 139. st. 1. t. 1. SZ-a i čl. 29. st. 1. ZOO-a), kako ih je tužitelj i obračunao prema dostavljenom obračunu zateznih kamata, priloženom uz prijavu tražbine u stečajnom postupku i iste, na utuženu glavnici od 59.044,50 kn, ukupno

iznose 18.212,23 kn, iz čega proizlazi osnovanost tražbine tužitelja u ukupnom iznosu od 77.256,73 kn.

40. Stoga je valjalo ukinuti u cijelosti platni nalog pobijanog rješenja o ovrsi, budući da nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom više nema mjesta ostvarivanja tražbina nastalih do tog trenutka kondemnatornim tužbama i presudama te utvrditi da je tražbina tužitelja II. višeg isplatnog reda u iznosu od 77.256,73 kn, koja je osporena u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, osnovana.

41. S obzirom da je u cijelosti uspio u parnici, tužitelju bi pripadala naknada troškova ovršnog i parničnog postupka, dok je tuženik svoje troškove dužan sam snositi (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

42. Međutim, troškove ovršnog i parničnog postupka koji su nastali do prekida predmetne parnice tužitelj može ostvarivati samo kao stečajni vjerovnik (arg. iz čl. 165. str. 3. SZ-a), što znači da je i njih tužitelj bio dužan prijaviti u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, a iz dostavljene prijave tražbine proizlazi da nije tako postupio.

43. Stoga je valjalo odbaciti tužbu u pogledu zahtjeva za naknadu troškova ovršnog postupka u ukupnom iznosu od 3.750,56 kn i zahtjeva za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 kn (sastav podneska od 5. svibnja 2017. i zastupanje na ročištu od 9. svibnja 2017.), kao nedopuštenu.

44. U odnosu na radnje koje su poduzete nakon prekida predmetnog parničnog postupka tužitelju pripada naknada za podnesak od 3. prosinca 2019. (kojim predlaže nastavak postupka) u iznosu od 312,50 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /Narodne novine, broj: 142/2012., 103/2014., 118/2014., dalje u tekstu: OT/), za ročište od 3. veljače 2021. u iznosu od 1.250,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 17. veljače 2021. u iznosu od 1.250,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 3. ožujka 2022. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 9/2 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 15. travnja 2021. u iznosu od 1.250,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 18. svibnja 2021. u iznosu od 312,50 kn (Tbr. 9/5 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 7. srpnja 2021. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 9/2 i Tbr. 42 OT-a) i za sudsku pristojbu za presudu u zahtijevanom iznosu od 940,00 kn (Tbr. 2/1 Uredbe o tarifi sudskih pristojbi /Narodne novine, broj: 53/2019./), dakle, ukupno 6.565,00 kn.

45. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 17. rujna 2021.

Sutkinja:  
Ivana Manestar



**UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:**

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem informacijskog sustava e-Komunikacija ovog suda.

**DNA:**

- tužitelju po punomoćnici

---

- tuženiku po punomoćniku

---

Broj zapisa: **eb2ff-baeca**

Kontrolni broj: **0d495-86671-adf1b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:  
CN=IVANA MANESTAR, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.